

го увѣрявало, че тя е милата му Невѣнка. Той едва можялъ да истърпи радостътъ си и падижлъ бы на земи, ако да го не крѣпѣхъ чиновницѣтъ. Много врѣме той мълчялъ, като былъ допрѣлъ главѣтъ си до Невѣкыното рамо, най-послѣ нарекълъ ѿ по име, като че искалъ да види ще ли да му ся обадѣ и тя — наричалъ ѿ своѣхъ милъ и прѣкраснѣхъ дѣщерѣхъ, и при всякъ лѣскателнѣхъ думѣ нова зарѣхъ отъ радостъ изгрѣвала на лицето му, което было много врѣме ухылно! Тѣй ся виждало, като че, языкътъ му ся учялъ изново да признася отдавнѣхъ забравенното Невѣнкыно име, толкозъ полегычка го изговарялъ той и толкозъ често го повтарялъ, щото Невѣнка много нѣхъ му цѣлувала рѣкѣхъ и думаа: «ты мя пакъ така обычашъ тате: а горѣщытъ сызъы що течахъ изъ очитѣ ѿ доказвали за неѣхъ това що не доисказвала тя.

Тогазъ всичкѣхъ войскѣхъ стояла въ тишинѣхъ и мълчала; царѣтъ былъ трогнѣтъ до сѣрдце отъ това чудно приключение, между това той хванѣлъ Святослава за рѣкѣхъ и го повелъ къмъ болѣрина. Невѣнка, като видѣла Святослава, извикала: ето го! Ето милыйтъ мой съпругъ! Опрости го тейко и обычай го така както обычашъ и мене! Болѣринѣтъ подигнѣлъ главѣхъ, погледнѣлъ Святослава и подалъ му растреперенѣхъ си рѣкѣхъ. Младыйтъ юнакъ искалъ да ся върли на нозѣхъ му; но старецѣтъ го пристиснѣлъ къмъ сѣрдцето си... на едно съ милѣхъ си дѣщерѣхъ. А царѣтъ му рекѣлъ, Тихомире! Тѣ сѣхъ достойны единъ за другы и ще ти бѣдѣхъ утѣшение въ старостѣхъ ти.

Болѣринѣтъ Тихомирѣхъ отговорилъ съ прѣкъсенованъ гласъ: «тя е моя дѣщеря — а той е мой сынъ», и съ въсторгъ, изново гы пристиснѣлъ къмъ развеселеното си сѣрдце.

Читательтъ може да си въобрази всичкытъ другы послѣдѣци. — Довели старѣхъ помайчимъ отъ пустинѣхъ въ Търново. Болѣринѣтъ опростилъ и неѣхъ; привыкалъ свещеника, който былъ вѣнчалъ Святослава съ Невѣнкѣхъ, и искало му ся, щото да бы възможно да гы благослови и въ негово присѣствие. Признателныйтъ царѣхъ направилъ великолѣпны угощения и освѣтления въ Търново за честь на младоженцѣхъ юнаци и обдарилъ гы великодушно. Възлюбенныйтъ живѣли честито и доброчесто, и ползували ся отъ особѣхъ царскѣхъ милость. Святославъ въ много случаи направилъ важны услуги на отечеството и на царя — услуги, за които може да ся спомянува въ разны исторически рѣкописы, отъ които ны е лишило врѣмето и фенер-